

SIMAI MIHÁLY

Kis magyar hamletológia, 2007.

(O.S.-nak)

*a koponyák a ház alagsorában
hozzászólásra készen*

*már bocsánat
valóban előfordult hogy Istent
nem elég pontosan idéztem*

*Ő bezzeg mindig tudja hogy
mikor hová miért idézzen*

*hogy Ő miért és én miért nem?
minek vitázni már ezen Vitézem?!*

*jó volt míg az Időben itt időztem
– csak az jön amit fejemre idéztem*

ÁTFÚJ RAJTAM EGY ÉVEZREDNYI SZÁMUM

*legeslegvégül
magamat idézem*

*a koponyák
a Ház alagsorában
hozzá(M)szólásra készen*

Raffaello: A titkok asszonya

FIRENZEI APOKRIF

*festettem én már emberbőrre is
honnét szerezte hercegem? titok
(mint itt ezek a fehér fényoszlopok
ahogy a tér ovális mámorában
keringnek körülöttem)
de csitt
őrültnék tartanának pedig
részeg vagyok csupán
– és nem akárkitől!*

*(de a neve a neve a neve
a neve búvös nevetését azt soha!
hóhér se tudná kisedni belőlem
hang nélkül mormolom mint egy imát
s még így is rettegek
az omló firenzei éjszakában
mögöttünk szaglász a halál kutyája
– irigyek ránk a földi istenek!)*

*ma megfestettem lüktető ölét, a
ficáncoló kis bíborost a csillag-
rúgás előtti perc extázisában
igen ma megfestettem
legjobb képemet
a gyönyör fényét – az én gyönyörűm
kívánczóságát és kínálkozását*

*(s szavamra: egy szeméremtest se szemérmetlenebb
mint nagy Mona Lisánk ajkán a csend
bujá beszéde
– ki itt a szent és ki a céda
föld fia nem mondhatja meg)*

*megfestettem hát – és festményemet
meg nem mutathatom már senkinek
én mindent merek de EZT NEM!
EZT SOHA!
még egy réteget ráfestettem
beöltöztettem egy angyalpopsiba*

*meg kellett tennem – érte s magamért is
fehér fényoszlop figyelmeztetett
ballagok keserű kedvvel – a város sötét
csak Isten tartja rajtam figyelő szemét
(aluszik inkvi-zítor s -zíció)
én érzem csak ezt az örvénylő szelet
ahogy oltalmas angyalom szárnya rezeget
(ma elodáztuk hát a végzetet)
nemsokára új napra ébredek
– fényleni élni és szeretni jó!*

Hol vagytok, mesterek ..?!

*... de ki festi meg nekem
a lilaakác-kupolát,
amiben benne élek akkor is, ha nem...?
és ki festi meg nekem,
hogymint soha el ne hagyjam,
hogymint velem legyen, kísérem minden utamban
– az én szerelmes kisfenyvesem...?!*

*Ki festi meg nekem
arcod változhatatlan vonalát,
hajad lángját, ami nem lobban el...?
Ki festi meg múltat-jövőt átszövő álmaidat
s szíved, mikor riadt harangként félrevert...?!*

*Ki festi meg nekem
lélegzetednek hamvas ívét,
amint a völgy fölött
két csúcs között lebeg...?
Ki festi meg nekem azt, hogy jobban szeretlek,
mint embert szeretni lehet...?!*

*Ki festi meg nekem, hogy – mikor nem vagy itt –
sebesült angyalszárnyad akkor is itt suhog,
– – s ki festi majd föl az égre
azt a legvégső döbbenetet,
hogy – – – v a g y
és é n m á r n e m v a g y o k . . . ? ! ?*

A színek ellobogtak

OLASZ ATTILA MÍTOSZ-MEDITÁCIÓK C. KÉPÉHEZ

*a színek ellobogtak
csak ez a mély-zengésű – – –*

*csak a viharban sziklákká-kövélt
tenger*

+

*kifosztva elhagyatva háttal a
kegyetlen isteneknek*

a világ

*őrült csataterének háttal a
széttördelt térnek
meghasadt időnek*

+

*mert nincs más lételem csupán a kő
szívszakadásig fájva*

*kővéválni
és várni várni örökké csak várni*

